19/07/2019

“Δεν ξεπερνάνε όλα μαζί τα αμαρτήματά σου το πλήθος της ευσπλαχνίας του Θεού”

/ Γνώμες

Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Ιεροσολύμων

Εφευρέτης και υποκινητής της αμαρτίας και πατέρας των κακών είναι ο διάβολος. Αυτό το είπε ο Κύριος και όχι εγώ. Δηλαδή ο Κύριος είπε ότι ο διάβολος υποκίνει διαρκώς τον άνθρωπο προς την αμαρτία και αντιστρατεύεται προς το θέλημα του Θεού, από τότε που πρωτόπεσε στην ανταρσία κατά του Θεού.

Πριν απ’ αυτόν κανένας άλλος δεν είχε αντισταθεί στο θέλημα του Θεού. Και αμάρτησε, όχι γιατί είχε από φύση του τη ροπή προς την αμαρτία —γιατί έτσι φορτώνεται την ύπαρξη της αμαρτίας ο Θεός που τον δημιούργησε— αλλά ο διάβολος δημιουργήθηκε αγαθός και έγινε ό,τι έγινε εξαιτίας της δικής του προαιρέσεως. Και έτσι, ανάλογα με τα έργα του, πήρε και το όνομά του. Όντας Αρχάγγελος ονομάστηκε υστέρα διάβολος, γιατί πάντοτε διαβάλλει. Γιατί με τη λέξη σατανάς φανερώνεται αυτός που διαβολικά

αντιστέκεται στις βουλές του Θεού και στη σωτηρία του ανθρώπου. Και αυτά δεν είναι δικές μου διδασκαλίες, αλλά είναι λόγια του πνευματοφόρου προφήτη Ιεζεκιήλ. Γιατί εκείνος αρχίζοντας το θρήνο λέει: «Εσύ είσαι σφραγίδα που αποτυπώνεις την ομοιότητα προς Εκείνον και στεφάνι απερίγραπτης ομορφιάς, γεννήθηκες στον παράδεισο του Θεού» (Ιεζ. 28, 12-13) και μετά από λίγο: «Στις μέρες της δόξας σου υπήρξες αψεγάδιαστος και τέλειος, από την ημέρα που γεννήθηκες μέχρι την εποχή που εσύ διέπραξες αδικήματα» (Ιεζ, 28,15). Πολύ καλά είπε ο προφήτης το «εσύ διέπραξες». Γιατί δεν είναι κάτι που προερχόταν από έξω και εισχώρησε στη φύση, αλλά εσύ ο ίδιος γέννησες το κακό. Και στη συνέχεια ανέφερε και την αιτία που το προκάλεσε: «Περηφανεύτηκε η καρδιά σου για την ομορφιά σου και καταστράφηκε η γνώση σου μαζί με την ομορφιά σου.

Εξαιτίας των πολλών αμαρτιών σου και αφού έδωσαν αφορμή οι ίδιες οι αμαρτίες σου, τραυματίστηκες και ρίχτηκες κάτω στη γη».Ο Κύριος επίσης αναφέρει το ίδιο στο ιερό Ευαγγέλιο: «Έβλεπα το σατανά να πέφτει από τον ουρανό σαν αστραπή». Βλέπεις πόσο συμφωνεί η Παλαιά Διαθήκη με την Καινή; Αφού λοιπόν έπεσε ο διάβολος, παρέσυρε μαζί του και πολλούς άλλους. Αυτός σ' εκείνους που πείθονται σ' αυτόν, τους φυτεύει μέσα τους επιθυμίες. Από αυτόν προέρχεται η πορνεία, η μοιχεία και κάθε άλλο κακό. Εξαιτίας του ο προπάτοράς μας Αδάμ, κάνοντας την παρακοή που του υπέδειξε ο διάβολος, βγήκε έξω από τον Παράδεισο. Και αντάλλαξε έτσι τον Παράδεισο, ο οποίος έβγαζε από μόνος του θαυμάσιους καρπούς, με τη γη που είναι γεμάτη αγκάθια και τριβόλια.

Αλλά θα πει κανείς: Τώρα λοιπόν τί θα γίνει; Αφού εξαπατηθήκαμε από το διάβολο, είμαστε πια χαμένοι; Άραγε, δεν υπάρχει για μάς σωτηρία; Πέσαμε. Άραγε δεν μπορούμε να σηκωθούμε; *(Πρβλ. Ιερ. 8, 4)*. Τυφλωθήκαμε. Άραγε δεν υπάρχει ελπίδα να βρούμε πάλι το φως μας; Κουτσαθήκαμε. Άραγε δεν θα μπορέσουμε να ξαναπερπατήσουμε ίσια; Και για να το πούμε με μια λέξη. Πεθάναμε. «Άραγε δεν θα μπορέσουμε να αναστηθούμε;» *(Πρβλ. Ψαλμ. 40, 9)*. Άραγε, άνθρωπέ μου, εκείνος που ανάστησε το Λάζαρο, που είχε τέσσερις μέρες πεθαμένος και βρωμούσε *(Πρβλ. Ιωάν. 11,39)*, εσένα που είσαι ζωντανός βιολογικά, δεν θα μπορέσει πολύ πιό εύκολα, να σε αναστήσει; Εκείνος που έχυσε για χάρη μας το Τίμιο Αίμα Του, αυτός και θα μας γλυτώσει από την αμαρτία. Ας μην απελπιστούμε, αδελφοί μου. Ας μην αφήσουμε τον εαυτό μας. Δεν είναι σωστό να βυθιστούμε στο τέλμα της απογνώσεως. Γιατί είναι φοβερά επικίνδυνο και εγκυμονεί πολλά κακά το να μην έχει κανείς βάσιμη ελπίδα για τη μετάνοιά του. Εκείνος που δεν περιμένει καμιά σωτηρία, αυτός είναι που πέφτει με τα μούτρα στο κακό. Όποιος όμως ελπίζει στη γιατρειά του, με όλες του τις δυνάμεις πονάει και φροντίζει τον εαυτό του. Και ο ληστής που δεν περιμένει καμιά χάρη φτάνει στη σκληρότητα και την αδιαφορία. Όταν όμως ελπίζει στη συγχώρεση, έρχεται πολλές φορές σε συναίσθηση και μετανοεί. Ακόμα και κάτι άλλο. Το φίδι ξεκολλάει από πάνω του το γερασμένο δέρμα του κι εμείς δεν θα πετάξουμε από πάνω μας την αμαρτία; Και αυτή ακόμα η γη, που είναι γεμάτη αγκάθια και τριβόλια, όταν οργωθεί καλά, γίνεται καρποφόρα κι εμείς δεν μπορούμε να διορθωθούμε για να σωθούμε; Η φύση μας είναι δεκτική της σωτηριώδους αλλαγής, επομένως εκείνο που επιπλέον απαιτείται είναι η δική μας ανάλογη προαίρεση.

Ο Θεός είναι φιλάνθρωπος και μάλιστα πολύ φιλάνθρωπος. Να μην πεις ότι εγώ έχω πορνεύσει, έχω μοιχεύσει, έχω κάνει χίλιες αμαρτίες -και όχι μονάχα μια φορά

αλλά αμέτρητες- άραγε θα με συγχωρέσει ο Θεός; Άραγε θα λησμονήσει τις αμαρτίες μου; Άκουσε τί λέει ο Ψαλμωδός: «Πόσο απέραντη είναι η καλοσύνη Σου, Κύριε!» *(Ψαλμ. 30,20)*. Άνθρωπέ μου, δεν ξεπερνάνε όλα μαζί τα αμαρτήματά σου το πλήθος της ευσπλαχνίας του Θεού. Τα τραύματά σου, όσο πολλά και μεγάλα κι αν πράγματι είναι, δεν καθιστούν ανίκανη και ατελέσφορη την εμπειρία του μόνου και μέγιστου ιατρού. Παράδωσέ Του μονάχα τον εαυτό σου με πίστη. Αποκάλυψε στο γιατρό την αρρώστια σου. Πες Του και συ όπως είπε ο Δαβίδ: «Είπα, θα αποκαλύψω στον Κύριο μου την αμαρτία που με βαραίνει» *(Ψαλμ. 31,5)*. Και θα εφαρμοστεί τότε και σε σένα κάτι ανάλογο με αυτό που λέει ο Δαβίδ στη συνέχεια: «Και Συ συγχώρεσες την ασέβεια της καρδίας μου» *(Πρβλ. Ψαλμ. 31, 5)*.

Θέλεις και συ, που τώρα άρχισες να παρακολουθείς τις Κατηχήσεις να δεις τη φιλανθρωπία του Θεού; Θέλεις να δεις την πολλή φιλανθρωπία και μακροθυμία Του; Άκουσε τί έγινε με τον Αδάμ. Παράκουσε την εντολή του Θεού ο πρωτόπλαστος. Άραγε, δεν θα μπορούσε ο Θεός να τον θανατώσει αμέσως; Δες όμως τί κάνει ο Κύριος, που είναι άπειρα φιλάνθρωπος. Τον βγάζει βέβαια, έξω από τον Παράδεισο —γιατί ήταν ανάξιος εξαιτίας της αμαρτίας του να ζει εκεί— αλλά τον στέλνει να κατοικήσει απέναντι του Παραδείσου *(Πρβλ. Γεν. 3, 24)*. Ώστε βλέποντας τον τόπο από τον οποίο ξέπεσε και απ’ όπου διώχτηκε και σε ποιά κατάσταση βρίσκεται τώρα, να έρθει σε μετάνοια και να σωθεί. Ο Κάιν, ο πρώτος άνθρωπος που γεννήθηκε από τους πρωτοπλάστους, έγινε φονιάς του αδελφού του, εφευρέτης της κακίας, πρώτος αυτουργός και υποκινητής όλων των φονιάδων και πρώτος ζηλόφθονος. Αλλά, μετά από το φόνο του αδελφού του, πώς τιμωρείται; «Να ζεις τρέμοντας και με στεναγμούς πάνω στη γη» *(Γεν. 4, 12)*. Μεγάλο το αμάρτημά του και μικρή η τιμωρία του.

Βέβαια αυτή η τόσο μικρή τιμωρία του Κάιν φανερώνει το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού, αλλά αυτά που θα πω στη συνέχεια τη φανερώνουν πολύ πιό έντονα. Θυμήσου τί έγινε με το Νώε. Αμάρτησαν οι γίγαντες και ξεχύθηκε πάνω σε ολόκληρη τη γη η παρανομία *(Πρβλ. Ωσ. 4, 2)* και εξαιτίας της θα γινόταν μεγάλος κατακλυσμός. Το έτος πεντακόσια τους απείλησε για πρώτη φορά ο Θεός *(Πρβλ. Γεν. 6, 13)*, αλλά έκανε τον κατακλυσμό το εξακόσια *(Πρβλ. Γεν. 7, 11)*. Βλέπεις πόσο ευρύστερνη και μακρόθυμη είναι η φιλανθρωπία του Θεού; Παρατάθηκε εκατό ολόκληρα χρόνια. Άραγε δεν θα μπορούσε ο Θεός, εκείνο που έκανε μετά από εκατό χρόνια, να το κάνει εκείνη την ίδια τη στιγμή που απείλησε; Επίτηδες ο Θεός τους έδωσε τόσο μεγάλη χρονική παράταση, για να την επενδύσουν με μετάνοια. Βλέπεις λοιπόν την αγαθότητα του Θεού; Και αν είχαν αυτοί τότε μετανοήσει, δεν θα τους στερούσε ο Θεός τη φιλανθρωπία Του.

πηγή: Αγ. Κυρίλλου Ιεροσολύμων, «Κατηχήσεις» -Κατήχηση Β΄, έκδ. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 1991, σ. 56-60.